

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 07.05.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в закрито заседание на 07.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

като разгледа дело номер **14094** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Произнасянето е по реда на чл.203 вр. с чл.144 АПК и чл.146, вр. с чл.140 ГПК.

Производството е по реда на чл.203, ал.3 АПК. Делото е местно и родово подсъдно на Административен съд София-град. Исковата молба е редовна и допустима.

Във връзка с твърденията, възраженията и становищата на страните, съдът, на основание чл. 129, ал. 1 и чл. 130 ГПК, дължи произнасяне по редовността и допустимостта на предявените искове.

Съгласно чл. 2в, ал. 2 ЗОДОВ, когато искът по ал. 1 е предявен срещу няколко ответници, той се разглежда по реда на Административно процесуалния кодекс, ако страна по делото е административен съд, Върховният административен съд или юридическо лице за вреди, причинени при или по повод административна дейност. Новата норма на чл. 2в, ал. 2 ЗОДОВ изрично предвижда еднакъв ред за разглеждане, а именно редът на АПК, включително еднаква подсъдност пред административните съдилища по субективно съединени искове, по един от които страна е юридическо лице във връзка с извършена административна дейност.

Съдът намира искът за процесуално допустим.

Възражението на ответника ВАС за недопустимост на иска с довод, че не е ненадлежен ответник, съдът намира за неоснователно.

Пасивната процесуална легитимация, наред с интереса от защита, процесуалната правоспособност на страните и подведомствеността на делото на съдилищата, представлява абсолютна положителна процесуална предпоставка за самото съществуване на правото на иск. Допустимостта на иска, обусловена от липсата на отрицателни процесуални предпоставки и наличието на положителни такива, се преценява от съда въз основа на фактическите твърдения на ищеца, обективирани в исковата молба. В исковата си молба ищецът е посочил като надлежни ответници ВАС и НАП, които отговарят на изискванията на чл.205, ал.1 АПК, поради което са

процесуалноправно легитимирани да отговарят по предявения иск. Освен това, пасивната процесуална легитимация на ВАС произтича и от Решение по делото К., С-224/01, в което СЕС извежда правилото, че всяка държава членка е длъжна да поправи вредите от нарушение на правото на ЕС, извършени от държавен орган, включително национален съд, действащ като последна инстанция, поради което искът правилно е насочен срещу ВАС.

Изследването на въпроса дали именно посочените от ищеца ответници са накърнили претендираното от ищеца материално субективно право, би дало отговор на въпроса за материалноправната легитимация по иска, която обаче би обусловила основателност, респективно – неоснователност на предявения иск, но не представлява условие за неговата допустимост.

Водим от горното и на основание чл.146 ГПК вр. с чл.140 ГПК, съдът изготвя проекто-доклад по делото, който да се съобщи на страните, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА НА СТРАНИТЕ ПРОЕКТ ЗА ДОКЛАД ПО ДЕЛОТО:

1. Обстоятелства, от които произтичат претендираните права и задължения:

Съдът е сезиран с осъдителен иск, предявен от [фирма] срещу Върховния административен съд на Република България и Национална агенция за приходите за заплащане на сумата 463 537,35 лева, ведно със законната лихва - имуществени вреди, изразяващи се в принудително събрана сума по невлязъл в сила РА № [ЕГН]/20.01.2012г., с който органите по приходите са отказали да признаят правото на данъчен кредит на ищеца по получени от него доставки от тридесет дружества, в общ размер на 953 702,20 лв. и са начислени лихви в размер на 288 557,06 лева.

Ищецът се позовава на чл.4, §3 от Договора за Европейския съюз и формираната въз основа на него съдебна практика, въвеждаща принцип за извъндоговорната отговорност на държавите-членки за вреди, причинени от нарушения на правото на ЕС. Според него, приетите от НАП в РА доводи, че не са налице реални сделки и ревизираното лице няма право на данъчен кредит, са в противоречие с чл.14, §1, чл.167, чл.168, б.„а“, чл.178, б.„а“, чл.220 т.1, чл.226, чл.273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г. относно общата система на ДДС. Ответникът Върховен административен съд при постановяване на решение №7095/15.06.2015г., адм.д. №16512/2013г. и решение № 15738/20.12.2017г., адм.д. 9534/2017г., с изводите си че не са налице реални сделки с шестте доставчика на ищеца, тъй като не били установени конкретните превозвачи, наети от доставчиците на ищеца и не било проследено движението на стоката от доставчиците до крайния получател, е нарушил чл.167, чл.168, б.„а“, чл.178, б.„а“, чл.220 т.1, чл.226, чл.273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г. и практиката на СЕС – решение от 21.06.2012г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11, решение от 06.12.2012г. по дело №С-285/11. Ищецът твърди още, че ВАС в решение № 15738/20.12.2017г., адм.д. 9534/2017г., е направил извод за липса на реалност на сделките поради неустановяване, че стоката е предадена на ищеца, който е в противоречие с разрешения дадени в чл.14 §1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г.(Директивата) и тълкуването и от СЕС в Определение от 15.07.2015г. по дело С-159/14.

Излага доводи, че дапуснатите от двамата ответници нарушения на общностните норми са съществени, тъй като са нарушени принципни положения, решени

еднозначно и утвърдени в практиката на СЕС, а също и поради значимостта на причиненото на ищеца имуществено увреждане. Тези нарушения са пряка и непосредствена причина за настъпването на претендираната вреда, тъй като са обусловили крайните фактически и правни изводи, довели до издаване на РА от ответника НАП и потвърждаването му с постановените от ответника ВАС съдебни решения. Отговорността на ответниците се претендира в условията на солидарност.

Ответникът ВАС в срок е депозирал писмен отговор, в който излага подробни съображения за неоснователност на исковата претенция. Твърди, че съдебният акт на ВАС е мотивиран подробно с аргументи за липса на реалност на доставките, по които дружеството-ищец е претендирало приспадане на ДДС. Оспорва твърдението, че разпоредбите на чл.226 и чл.273 от Директивата са норми, предоставящи права на частно-правни субекти. Оспорва твърдението, че решение № 15738/20.12.2017г., адм.д. 9534/2017г. на тричленен състав на ВАС обективира очевидно нарушение на правото на ЕС, като съдът трябва да отчете всички фактори за конкретната ситуация, съгласно решение от 30 септември 2003г. по дело C-224/01, К.. В тази насока, цитирани и анализирани са многобройни актове на СЕС относно условията за приспадане на ДДС – наличие на реална сделка и надлежно или измамно фактуриране, като липсата на реално осъществена доставка преклудира анализа на понятието данъчна измама, за която ВАС в своето решение не е повдигнал въпрос. Наличието на пряка причинна връзка между нарушената норма и вредата подлежи на доказване. Според ответника, вредата, изразяваща се в невъзстановен ДДС, безспорно би се явила следствие от нарушено право, но пряк нарушител на това материално право не е съдебното решение, тъй като същото не определя дължимия ДДС, а преценява законосъобразността на РА, който определя този размер. Моли искът да бъде оставен без уважение като неоснователен. Претендира възнаграждение в размер на 10 800 лв., на основание чл.143, ал.4 от АПК, вр. с чл.36, ал.2 ЗАДв. и чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/2004г., за което представя списък.

Ответникът НАП в срок е депозирал писмен отговор, с който взема становище за неоснователност на исковата претенция. Твърди, че отказването на данъчен кредит не противоречи на ПЕС, като признаването на данъчен кредит само въз основа на данъчни фактури, при липса на доказателства за реално изпълнение на доставките, противоречи както на разпоредбите на ЗДДС, така и на Общностното право, като се позовава на конкретни решения. Видно от съдържанието на разпоредбата на чл.4, пар.3 от ДЕС, на която ищецът основава исковата си претенция, тя не е норма от правото на ЕС, която предоставя права на частно правните субекти. Исковата сума не съставлява вреда за ищеца, а плащане на негови публични задължения, което държавата е предприела в съответствие с нормите на българското и общностно право. Прави възражение за изтекла погасителна давност по аргумент от чл.110 от ЗЗД.

2. Правната квалификация на правата, претендирани от ищеца е чл.4 вр. с чл.2в от ЗОДОВ, вр. с чл.4, §3 от ДЕС.

3. От ответника ВАС не се оспорва, че с оглед данните по делото първата предпоставка за основателност на иска е налице, по отношение на разпоредбата на чл.167, чл.168 б.„а“ и чл.178, б.„а“ от Директива 2006/112/ЕО – в тяхната взаимовръзка. Не се оспорват постановения РА и съдебни решения, постановени в съдебното производство по оспорването му.

4. Всички обстоятелства се нуждаят от доказване, с изключение на посочените в т.3;

Съгласно постоянната практика на Съда на ЕС, отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти вследствие нарушения на правото на Съюза, може да възникне независимо от това, кой е публичният орган, извършил нарушението, съответно независимо от вида нарушението – било то неправилно транспонирана директива или поддържане в сила на национална правна норма, която противоречи на правото на ЕС или решение на национална юрисдикция, която се произнася като последна инстанция в противоречие с правото на ЕС /Решения по делата C-6/90 и C-9/90, C-46/93 и C-48/93, C-5/94, C-224/01, C-160/14, C-173/03/. В изброените решения на СЕС константно се определят три условия, при които увредените частноправни субекти имат право на обезщетение, а именно: нарушената правна норма да предоставя права на частноправните субекти; нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда. Фактори за наличие на достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС са обективни елементи като: липсата на свобода на преценка; висока степен на яснота и прецизност на нарушената норма; неизвинимият характер на евентуалната грешка при прилагане на правото и др. В т.56 от решението К. е посочено, че във всеки случай нарушение на правото на Общността е достатъчно сериозно, когато засегнатото решение е направено при очевидно нарушение на съдебната практика на Съда по въпроса (вж. в този смисъл Решение по дело В. du Rucheur и F., посочено по-горе, точка 57).

Всяка страна носи доказателствена тежест да установи своите твърдения и възражения.

В настоящото производство ищецът носи тежестта да докаже наличие на имуществени вреди, които са му причинени от ответниците, солидарно, наличие на съществено нарушение на правото на ЕС от ответниците, пряка причинна връзка между нарушението на ответниците и претърпените имуществени вреди, както и размерът на претендираните имуществени вреди.

5. Съдът предоставя възможност на страните да изложат становището си във връзка с дадените указания и доклада по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия.

6. Допуска да се изиска от АССГ адм.дело № 6094/2015г., 37 състав, ведно с всички приложения.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 07.07.2020г. от 10,50ч, за която дата и час да се призоват страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните и СГП препис от настоящото определение, а на ищеца и препис от отговорите на исковата молба.

На СГП да бъдат изпратени преписи от исковата молба и отговора на исковата молба. ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: